



DXLI

En temps dels avis, és a dir, en temps de la nostra infantesa, els banys de mar eren una exclusiva terapèutica aquí en el nostre país. Havien d'administrar-se'n no més de vuit sense interrupció i no sense abans haver purgat el que es banyava. Banys curts, d'impressió solament i que el mateix podien prendre's al mar que en un cubell, a la galeria de casa. Aquesta era la recepta vulgar dels banys de mar, encara que hom havia esmentat de determinades platges, on la cura medical era parella del divertiment, a! ben innocent. Del sol ni se'n parlava, com no fos per a tenir ocasió de lluir barrets de palla més o menys guarnits amb cireres; les «payoles» (degeneració de «playoles»).

Avui, encara que per a alguns el món no ha canviat (pitjor per ells), les coses són ben altres. La medicina del mar és un pretext, com ho és la cultura física, com ho és també el sol, aquest sol que els nostres avant-passats havien adorat com el déu suprem i que ara esdevé una mena d'àrbitre entre la salut i la moda. Avui el que no està torrat pel sol, és una persona de «poc més o menys»: no és fort, no pot ésser fort, ni optimista, ni jove. Per a ésser un home com cal, o una dona de debò, s'ha de tenir la pell de color de iodo i nedar com un peix; si no, s'és una ridícula persona. I aquest prurit, aquest voler ésser «a la moderna», que en fa fer de bestieses!... Passem pels joves que tot els està bé i en serien, tant si es banyessin com no, i tant si estiguessin torrats pel sol com per l'ombra; però no podem transgir amb aquestes dames que van passejant per les platges els sacsons de greix, ni amb aquests cavallers de panxa a tot confort, com e's sil'ons *capitonées* i que rememoren aquells óssos del parc quan la quitxalla els tira trossos de llonguet.

Cada cosa al seu temps, i l'exhibició a les platges hauria d'estar reservada a la joventut; les «donyes» i els «dons», si tanta precisió tenen del mar que es recatin a la vista dels espectadors o que pensin que a la galeria de casa seva i en un bon cubell, amb un xic de bona voluntat i sense malmetre l'«ornato» públic podran sadollar-se de sol i de iodo.

Visions del Parc Badés

En record d'una breu estada a Arbúcies ens és grat de publicar aquest poètic elogi d'un dels jardins més bells de Catalunya. — N. de la R.

Em plau avui cantar l'alta bellesa del Parc Badés, voltat de serenor. La música ha florit i el cor l'ha apresada de cada estany, cada arbre i cada flor.

Em plau avui cantar l'alta harmonia que dintre dels parterres fa el seu llit i pren els càntics de la llum del dia i diu les glòries de la blava nit.

Em plau avui cantar l'alta bellesa... i vola el cant dins del desclos jardí: el Parc Badés és una glòria encesa polsada en l'arpa sacca del patí!

* * *

Vil·la «Leonor»

Al fons del corriol s'adorm, serena com mística il·lusió. El pensament hi escolta la cançó del rierol que passa i fuig i es trenca.

Sent els ocells i sent cantar l'oreig sobre el mur odorant que fan les tanques; té un gran misteri nú de roses blanques que porta al cor idíl·lic balanceig.

Es com un niu teixit per a somniar perdut al fons de l'ombra fresca i bruna i veu turons i boscos i cel clar i platges oberts a sol i lluna.

Vil·la «Leonor» és la primera «dama» de la colla, gentil, del bell jardí; és una boira d'or que dú la flama del sant repòs que s'ha aturat ací.

Vil·la «Conxita»

La majestat és d'ella, com la llum. Al fons d'aquell passeig que els plàtans coronats de murmuris i perfum, [volten els cignes blancs en el silenci escolten.

L'aigua serena de l'estany quiet gronxa l'encís de les galans hortensies; sona el trepig pel camí, blanc i net, com una glossa de suaus cadències.

Al fons somnia l'adormit palau darrera el brollador cobert de flaire; els vidrials reflexen tot el blau i tot el verd que es fon, perdut dins l'aire.

Cada arbre dú el secret d'un dolç amor que fou regat pel cant de cada estrella i, enllà dels seus camins de plata i or, l'ànima fuig i xiscla i es fa bella.

Rusiñol va gravar-la amb el seu art en unes teles on l'etern palpita i ara és la glòria del suprem esguard l'harmonia que té «Vil·la Conxita».

Vil·la «Vicente»

Vil·la «Vicente» té el suprem tessò de la Bellesa dolçament ferida; l'oreig del cim veu la fa guarnida amb la música dolça d'un petó.

Es blanca com l'espatlla de l'amor i dú rosaris de perfum als braços; té un brancatge sonor i un esclat d'ombra que us segueix els passos.

Damunt, entre pregàries de verd clà, l'aigua li diu esgarrifances blaves; l'horta galant, enfront, li don la mà amb glosses d'aus serenament esclaves.

Lluny, la rialla roja del ponent li parla cada dia i fa que Amor esquinçi el pensament pres en el rim de cada nostàlgia.

Vil·la «Vicente» sap una cançó brodada per l'idíl·li i la il·lusió i hom la sent entre somnis, com esclata, en les hortensies, breus, de carmesí i bruny la febre, líquida, de plata del rec, que dansa vora del camí.

Vil·la «Rosa»

Tot el miracle que tanca el món és el deliri de «Vil·la Rosa»; té una non-non que la fa líricament flairosa; té una sagrada desnuditat que extreu de l'aire sentors de pinya; guaita en lo galta de cada vinya una promesa d'eternitat; en el deliqui de les estrelles xucla la sava dels seus petons; les boires belles li donen fruita dels horitzons.

Oh, la glorieta de Vil·la «Rosa»! Enfront, els dies s'han aturat com si esperessin la dama airosa d'endevinada sublimitat; com si esperessin, devots de l'hora, sortir la filla de les clarors subtil i dolça com una aurora plena d'amors, regant de vida totes les flors.

Vil·la «Ana»

Més a la vora de la muntanya Vil·la «Ana» riu; és un rim verge que fa l'istiu gronxat pel xiscl de cada canya.

S'hi va per l'ombra tota verdosa que té misteris de bosc sagrat; Vil·la «Ana» serva el trepig pausat de la bellesa més graciosa.

Escolta el càntic de tots els arbres; sap tot l'idíl·li de les clarors; té balbs els marbres; són de silenci les seves flors.

Té un dúctil xiscl devori i d'ambre en l'alegria de cada cambra; té un dolç amor per a la pena de cada cor i, cada branca que amb l'aire juga, diu la daurada remor d'un bes com una ninfa que riu, poruga; Vil·la «Ana» és joia del Parc Badés!

RAFAEL VILÀ I BARNIS